Wijd open

Vera Nachtegaal

Wijd *open*

ROMAN

© 2026 Vera Nachtegaal

INHOUD

1	*De stoel*	7
2	*De tas*	35
3	*Daan en Jesse*	53
4	*Het behandelplan*	69
5	*De buffer*	89
6	*Le Relais*	107
7	*De piekdag*	135
8	*Voel je dit?*	149
9	*De autoclaaf*	171
10	*Het bod*	201
11	*Witte Donderdag*	217
12	*Paaslunch*	235
13	*De test en het bevel*	241
14	*Masker af*	257
15	*Vader en zoon*	275
16	*Tessa behandelt Hanna*	285
17	*De jubileummis*	311
18	*Het pact*	349
19	*Hanna en Daan in de auto*	363
20	*Zomer*	369
21	*Controle*	397
22	*Artikel zestien*	407

HOOFDSTUK

1

De stoel

ZE HAD HAAR MOND AL OPEN VOORDAT HIJ IETS VROEG.

Dat deden ze niet, patiënten. Dat zag ze aan zijn gezicht. Patiënten frommelden aan het slabbetje en begonnen over het weer.

Ze stond nog naast de stoel, met haar hand op de hoofdsteun en haar lippen van elkaar, en ze keek niet naar de lamp of naar de instrumenten. Ze keek naar hem. Een tandarts van tweeënvijftig, mondkapje om zijn hals, die naar haar roze tong keek, naar het speeksel dat er glanzend op lag te wachten, en vergat zijn handschoenen te pakken.

Zijn adamsappel ging op en neer.

Rechte rug. Brede schouders. Goede ligging, midden in het dorp. Twee jaar had ze huizen verkocht in Breda en haar blik was gebleven: ze taxeerde hem in een tel. *Onderhoud matig, fundering prima. Vraagprijs?*

Tussen haar benen werd het warm. Haar tepels trokken samen en schuurden langs het kant van een beha die een maat te klein was. Dat had ze zo gewild. Vanochtend, voor de spiegel, met het geeltje nog op het glas: *di 10.15 DOKTER. Knoopje 3. Hakken. NIET zelf beginnen over geld.* Knoopje drie: open, de zwarte rand van het kant

erboven uit, zwart door wit. Hakken: tien centimeter lak, om kwart over tien op een dinsdagochtend, voor een vulling. Twee van de drie afgevinkt.

"Ik heb me mooi gemaakt, dokter," zei ze. "Dat hoort toch, voor de tandarts? Dat je je van je beste kant laat zien."

Zijn blik ging naar knoopje drie en bleef daar een halve tel te lang.

Knoopje vier kan ook nog, hoor.

Ze was binnengekomen alsof de kamer van haar was. Het gekke was dat het zo voelde.

Ze ging liggen. Ze schoof met haar billen omlaag tot haar hoofd in de holte van de steun lag, en het kokerrokje kroop omhoog over haar dijen. Ze trok het niet terug. De koele lucht van de airco gleed eronder, tot vlak tegen haar slipje, en ze voelde hoe warm ze daar al was.

Ze deed haar mond open. Wijd. Tong plat en roze. Ze vroeg om niets. Ze lag er gewoon, open, en liet hem kijken.

"Braaf," zei hij.

Zijn ogen schrokken boven het mondkapje. Eén tel. Alsof iemand anders het had gezegd.

Het ging recht naar haar kut. Een trage, hete kneep, en ze voelde het eruit sijpelen, warm, in het kant van haar slipje, dat zich meteen vastzoog aan haar lippen.

Braaf. Haar schouders, die altijd bij haar oren hingen, zakten. *Zeg het nog een keer. Toe.*

"Dat zeggen ze allemaal," zei ze, met haar mond nog open, zodat het eruit kwam rauw en lui, achter in haar keel. "Als ik zo lig."

Zijn kaak spande.

Hij trok zijn handschoenen aan. Linker. Rechter. Het latex klakte tegen zijn polsen, harder dan nodig.

Om zijn linkerringvinger zat een bleke streep. Op het aanrecht naast de autoclaaf stond een porseleinen schaaltje met een vergeet-mij-nietje erop, en in het schaaltje lag een ring.

Bewoond. Ze dacht het zonder verwijt. *En hij legt hem af voor zijn werk. Ik ben zijn werk.*

Ze keek van de ring naar zijn handen. Grote, schone handen met korte nagels. Handen die tillen. Zelf had ze alles gedragen, de dozen, haar plant, de hele verhuizing, en het was niet eens zwaar geweest, omdat niemand had aangeboden het over te nemen.

Til mij maar. Pak me onder mijn knieën, draag me naar die stoel en laat me niets doen.

Ze likte over haar onderlip, met alleen de punt van haar tong. Zijn blik schoot erheen. En terug. En weer erheen.

Ze deed het nog eens, met meer geluid. Hij keek naar de bak met instrumenten en pakte een sonde die hij niet nodig had.

Lafaard.

Hij boog zich over haar heen. Zeep, koffie, en daaronder een man. Zijn knie drukte tegen de zijkant van de stoel en ze schoof haar dij ertegenaan, alsof dat toevallig kon. Zijn blik ging naar haar borsten onder het slabbetje, hoog en rond, van vier jaar geleden, te stil als ze ademden, met een sproet op de linker, net boven het kant. Een tandarts ziet een kroon op drie meter. Dit zag hij ook.

Ze wachtte op de afkeer. Die kende ze van mannen in Breda, die haar eerst geil vonden en daarna goedkoop.

Er kwam geen afkeer. Zijn pupillen werden groter. Hij keek alsof hij haar huid optilde om eronder te kijken.

Haar keel werd dik. *Niet naar de beha. Naar mij. En ik lig hier met mijn mond open en ik durf nog meer.*

Ze zette haar knieën uit elkaar en voelde de lucht tegen haar slipje.

“Linksonder,” zei hij. Zijn stem was gewoon zijn stem; hij deed er moeite voor. “Zevende element. Gevoelig bij koud, zei je.”

“Mmh.”

Hij legde twee vingers op haar onderlip.

Ze bewoog niet.

Haar lip gaf mee, warm en glad van de balsem. Het spiegeltje gleed naar binnen. Ze likte zijn vinger, één keer, van de knokkel naar de top, met haar tong breed en zacht als van een kat, en ze hield zijn blik vast terwijl ze het deed.

Hij hield zijn adem in.

Eén. Twee. Drie. Vier.

Bij vijf ademde hij uit, door zijn neus. Zijn hand stond een fractie stil in haar mond.

Haar schaamlippen zwollen tegen het kant, zo dik dat het slipje ertussen schoof, en ze telde mee: één, twee, drie, vier.

Van één likje. Wat doet hij als ik echt ga zuigen? Ze deed het niet. Nog niet. Ze bewaarde het, als het laatste stukje chocola.

"Een klein prikje," zei hij.

De naald ging in haar tandvlees. Ze kneep in de armleuning. Haar knieën gingen verder open en ze liet het rokje een centimeter oplopen. Geen panty. Hoog op de binnenkant van haar dij zat een kleine moedervlek.

Ze keek niet naar haar dij. Ze keek naar zijn ogen. Ze zag ze erheen gaan. Blijven. Zich losscheuren. Terugkomen.

Hoger. Nog drie centimeter. Zo heeft in jaren niemand naar me gekeken.

Het pakte niet.

Bij het eerste stukje dat hij wegboorde schoot een witte, hete flits door haar kaak. Haar heupen kwamen uit de stoel en haar hand greep zijn pols, nagels door het latex.

"Au," zei ze. Het klonk als *aaw*.

"Voel je dit?"

Voel je dit. Niemand vroeg dat. Aan haar vroegen ze of ze de bonnetjes had.

Ze knikte en lachte, zoals altijd, stralend, alsof haar pijn een onbeleefdheid was. "Gaat prima. Hoef niks."

Hoef niks. Ze had het gezegd tegen de curator, de dag dat het kantoor dichtging, met haar plant in haar armen. In de lift had ze gedacht: als ik nu stop met glimlachen, begin ik niet meer.

"Ik zet er nog een bij," zei hij.

"Hoef niet."

"Het is geen kwestie van hoeven."

Zijn stem was lager geworden. Hij keek haar aan terwijl hij het zei, en in zijn ogen gloeide iets wat er net nog niet was.

Er brak iets in haar. Geen traan, erger: haar kut trok samen en het schoot van haar buik naar haar knieën voordat ze het kon tegenhouden. Iemand die niet vroeg of ze het wilde. Iemand die het gewoon deed, zodat zij mocht ophouden.

Zeg dat nog eens. Zeg dat later, in bed, als ik zeg dat ik niet meer kan.

"Mm," zei ze. "Zeg dat nog eens."

Hij zei het niet nog eens. Ze zag hem zich inhouden: zijn kaak, zijn schouders.

Jij zit ook vast. Mooi.

Ze liet zijn pols los, haar vingertoppen traag over zijn huid boven de handschoen. Terwijl hij de tweede naald zette, wreef ze haar dijen één keer langs elkaar.

Huid langs huid. Een zacht, droog geluid.

Zijn hand stopte. De naald stond nog in haar tandvlees.

Ze deed het nog een keer en liet het geluid zijn werk doen. Daaronder gleden haar gezwollen lippen glibberig langs elkaar, drijfnat al, en het slipje werd ertussen gezogen.

Onder het witte katoen van zijn broek groeide iets wat geen tandheelkunde was. Hij draaide zijn heup weg. Te laat. Wit verbergt niets.

De prijs gaat omhoog, dokter. Haal hem eruit. Ik doe mijn mond toch al open.

Tien minuten wachten tot het werkte.

Hij ging niet weg. Hij bleef op zijn krukje zitten, met zijn knieën bijna tegen de stoel. Ze begon niet over geld. *NIET zelf beginnen*, onderstreept, twee keer.

"Iz het waar dat je ook ezzetiesj..." Haar tong was een spons. "Esthetisch. Doet."

"Bleken. Facings. Soms een kroon die mooier is dan nodig."

Mooier dan nodig. Hij zei het bescheiden. Ze hoorde een aanbod, en haar slipje ook.

"Nee. Ik bedoel..."

Haar hand ging naar haar borst. Erop. Ze nam haar eigen tiet vast, tilde hem op en woog hem zoals je op de markt een meloen weegt. Haar tepel drukte in haar handpalm. Ze keek niet naar haar hand. Ze keek naar hem.

"Groter," zei ze.

Hij slikte.

"Daar heb je een plastisch chirurg voor." Zijn stem was nog zijn stem. Bijna.

"Heb ik al. Morgen een consult in Breda." Haar duim draaide een trage cirkel om haar tepel, door de stof heen, en ze voelde hem nog harder worden. "Die van nu zijn beschaafd. Ik wil niet meer beschaafd."

Hij pakte het behandelblad van het bijzettafeltje en legde het op zijn schoot.

"Wat wil je dan?" vroeg hij. Schor.

Wat wil je dan. Dat was háár zin. Zo opende zij elke bezichtiging, tegen kopers die langs haar heen naar de keuken keken. Nooit had iemand hem omgedraaid.

Ze gaf hem elk woord apart en keek naar zijn handen op het behandelblad.

"Ik wil dat mensen het zien als ik binnenkom."

Zijn vingers spreidden zich. Haar tepels deden pijn van hoe hard ze waren.

"Ik wil dat ze zwaar zijn als ik op mijn rug lig."

Zijn duim drukte.

"Dat ze opzij zakken. Dat de mannen op de Markt hun fiets laten vallen."

Zijn hand drukte het blad omlaag, op zichzelf, heel even.

"Ik wil dat iemand ze vastpakt en zijn handen er niet omheen krijgt."

Hij sloot zijn ogen. Een halve tel.

Haar kut trok samen, zo hard dat haar adem stokte, en dat was niet gespeeld. Ze had in jaren niets hardop gewild. Nu hing het in de kamer, en hij sloot zijn ogen; hij voelde het in zijn handen.

"Ik wil..." Haar verdoofde mond gaf het niet. En toen kwam het toch, bijna geroepen:

"Ik wil groter!"

Buiten reed een vuilniswagen achteruit. Piep. Piep. Piep.

Onder de deur zat een kier voor de ventilatie. Door die kier hoorde ze de wachtkamer stil worden.

Een vrouwenstem, zacht: "Ze wil groter."

"Wat zegt u?"

"Die jonge vrouw. Ze riep het."

Een krant die werd neergelegd. Een mannenstem, beslist: "Een brug. Ze wil een grotere brug. Dat doen ze tegenwoordig. Implantaten."

Van de balie, droog, boven het krassen van een potlood: "Negen letters. *Wil groter.*" Stilte. "Nee. Past niet."

Ze slikte haar lach in en keek naar hem.

Hij was rood tot aan zijn oren. Hij keek naar de deur, toen naar haar. Het behandelblad op zijn schoot kwam een stukje omhoog.

O god. Ook dát?

Het lachen zakte door haar buik en kwam onderaan uit als een kneep. De stoel die kraakt, haar hakken in de lucht, zijn hand op haar mond. En die meneer met zijn krant, die zijn pen pakt om de kreunen te corrigeren. *Dat is geen brug, mevrouw. Dat is een spoedgeval.*

Laat ze maar luisteren. Ik heb mijn hele leven zacht gelachen, met mijn mond dicht.

"Dokter? Is het al verdoofd, denk je?"

"Ja." Zijn stem kraakte. "Laten we beginnen."

❦

Hij boorde. Ze voelde alles behalve de boor.

Zijn adem door het mondkapje op haar wang, sneller dan eerst. Ze legde haar knie tegen zijn dij. Hij haalde de zijne niet weg. Ze drukte. Hij drukte terug.

De afzuiging zoog het water uit haar mond, een slurpend, rochelend geluid. Zijn kaak spande. Ze drukte haar tong tegen het zuigertje zodat het nog harder slurpte, nog viezer.

Zijn kaak spande harder.

Klinkt het zo als ik je pijp? Zo smerig, zo bijna-verslikt? Smeriger. Ze probeerde grappig te zijn in haar hoofd en het lukte niet. Te heet voor grappen.

Toen boog hij zich dieper en kwam zijn onderarm tegen haar borst. Haar tepel, hard, door de blouse heen, tegen zijn arm.

Eén seconde.

Hij haalde zijn arm niet weg.

Twee.

Hij hield hem stil. Zo stil dat hij trilde. Ze voelde de spieren onder zijn huid aanspannen om níet te bewegen.

Dat kost je moeite. Je rechte rug, je stem, je beheersing. Ik wil zien hoe dat scheurt. Ze ademde diep in, zodat haar borst tegen hem aan drukte. *Pak dan. Knijp. Er is niemand. Er is alleen die kier.*

Hij bewoog nog steeds niet.

Drie.

Hij trok zijn arm terug. "Spoelen," zei hij, uit gewoonte, tegen een assistente die er niet was. "Nee. Nog niet. Bijna."

Ze proefde de woorden na. Kippenvel, tot in haar tepels. *Een schat*, had Lotte gezegd. *Hij weet met zijn handen wat hij doet.* Acht

jaar naast hem gestaan en nooit gezien hoe hij keek als iemand haar mond openging.

❦

"Bijten," zei hij. "Op het papiertje."

Ze beet. "Te hoog." Hij schuurde. Ze beet. "Nog steeds."

Hij legde het pincet neer. Hij keek lang naar haar mond.

"Ik moet voelen of de beet goed sluit. Doe open."

Ze deed open.

Hij legde twee vingers op haar tong. Plat. Gehandschoend. Ze proefde talk en latex.

Ze bewoog niet.

Eindelijk. Eindelijk, godverdomme.

"Bijt maar. Zachtjes."

Ze sloot haar tanden om zijn vingers. Haar tong bewoog eronder, likte, kon niet ophouden, en ze voelde zijn vingers beven.

"Rustig," zei hij.

Ze werd rustig. Op zijn woord. Haar schouders zakten in de stoel, helemaal, van haar oren tot op het skai. Jaren had ze ze omhooggehouden, sinds de lift, sinds de eerste envelop. Nu lagen ze neer, en haar kut ging open, vanzelf, één en dezelfde spier.

Zijn adem stokte.

Haar binnenste kneep, heet, in het niets, op zoek naar iets om omheen te sluiten.

Zijn vingers gleden dieper, tot achter haar kiezen. Zijn andere hand lag op haar keel, twee vingers aan de zijkant, alsof hij een pols nam.

Voel maar. Voel maar hoe hard hij gaat. Dat ben ik, zonder grapje erbij.

Nu zoog ze. Met holle wangen, haar ogen half dicht, haar lippen strak om het latex, alsof het al een pik was. Ze hoorde zichzelf, een gulzig, kletsend geluid, als iemand die uit een beek drinkt, en niemand keek weg. Hij ook niet.

Hij kreunde. Heel zacht, achter het mondkapje. Een geluid dat geen tandarts maakt.

Nog eens. Dat geluid. Ik wil dat geluid in mijn oor als je in me komt.

Haar slipje zoog zich aan haar vast, doorweekt, en ze rook zichzelf onder haar rokje vandaan komen, zoet en rijp, en wist zeker dat hij het ook rook.

"Zo," zei hij. Hees.

Ze kreunde terug, om zijn vingers heen. Haar heupen kwamen van de stoel. Ze wreef haar dijen tegen elkaar, één keer, twee keer, hard, en voelde haar clitoris bonzen tussen haar lippen en de golf komen, van ver, onder haar navel.

Hij zag het.

Hij haalde zijn vingers terug, tot net achter haar tanden. Daar hield hij stil.

Nee. Wat doe je?

Ze opende haar ogen. Boven het mondkapje waren de zijne donker en heel kalm. Hij wist waar ze was. En hij hield haar daar.

"Nog niet," zei hij. Op zijn tandartstoon.

Haar kittelaar stond tegen het natte kant, zo hard dat ze het in haar tanden voelde.

Alsjeblieft. Alsjeblieft, dokter. Ik doe alles. Ik kom elke week. Ik hoef niets, ik zeg niet eens dat het gaat, ik lig hier met mijn mond open en jij zegt nog niet en ik...

Ze lag te smeken in haar hoofd, en bij elke smeekbede liep er een nieuwe warme golf uit haar kut, het kruis van haar slipje in. Geen glimlach. Ze had geen enkel gezicht meer, en hij keek toch.

Vijf tellen. Ze telde ze. Buiten sloeg de Sint-Petrus het kwartier.

Toen schoof hij zijn vingers weer naar binnen. Dieper dan eerst, tot ze bijna kokhalsde. Zijn hand op haar keel drukte heel licht.

"Goed zo," zei hij.

Zijn stem brak op *zo*.

Het kwam tot op de rand en hing daar, trillend. Haar dijen klemden dicht, haar tenen krulden in haar lakpumps, haar rug kwam van de stoel, en ze kwam bijna, ze kwam *bíjna*, van twee woorden en

twee vingers en een stem die brak, met een meneer en zijn krant aan de andere kant van de deur.

Bijna.

Hij trok zijn vingers terug. Handschoenen uit, in de bak. Zijn vingers waren wit van het knijpen.

Ze bleef liggen. Mond open. Slipje doorweekt. Haar kut open en leeg, haar dijen plakkerig tot aan de knie. Boos. Gelukkig.

Dit heb ik. En ik kom terug.

Hij zette de stoel rechtop. Ze spoelde, spuugde, veegde haar mond af. In het spiegeltje hing haar lip scheef, en er drupte speeksel op het slabbetje, boven haar tepel.

"Charmant," zei ze tegen haar spiegelbeeld. Haar stem zat te hoog. De grap kwam er niet zo droog uit als anders.

Zijn mondhoek bewoog. Hij lachte bijna. Het behandelblad hield hij voor zijn kruis.

"Dat consult in Breda," zei hij. "Morgen."

"Ja."

"Hoeveel?"

Zijn hand op het behandelblad werd wit.

Ze keek ernaar en voelde het tussen haar benen trekken.

Hoeveel. Dat was altijd háár vraag geweest, in haar hoofd, bij alles: wat kost het, wat kan ik me veroorloven. Nu stelde hij hem, met die hand, en het klonk niet naar een rekening.

"Meer dan ik heb," zei ze luchtig, met een scherp randje.

Zijn knokkels werden witter.

"Maar ik heb een plan. Ik heb altijd een plan."

"Wat is het plan?"

"Een lening. En als dat niet lukt, een andere lening."

Zijn mond werd een streep. Hij zei niets.

Ze stond op. Haar knieën waren van pudding. Ze trok haar rokje recht, met beide handen over haar billen, met meer tijd dan nodig,

en draaide een halve slag. Het slipje plakte tegen haar kut. Ze keek over haar schouder om te zien waar zijn ogen waren. Ze wist het al.

"Mooi, hè," zei ze. "Die zijn tenminste echt."

Bij de deur bleef ze staan, met haar hand op de klink. In haar tas, onder de lipgloss, lag een envelop van de Belastingdienst die al drie weken dicht was, en de pinpas die ze door het leer kon voelen.

Daarvoor had ze op het geeltje geen regel. Voor wat hier net was gebeurd ook niet.

Daar zou ik er een bij moeten schrijven, dacht ze. *Hij misschien ook.*

Ze deed de deur open.

Haar slipje was geen slipje meer. Het was een zware lap die bij elke stap aan haar schaamlippen plakte en weer losliet, met een zacht geluid dat alleen zij hoorde, en Tessa voelde het door de hele gang: elke pas een kleine, glibberige verwijzing naar de stoel. Haar lippen waren nog gezwollen van zijn vingers in haar mond, onder en boven, van de dwang van twee woorden, *nog niet*, en ze had er nog steeds niets aan mogen doen.

Ze wist dat hij achter haar liep en naar haar kont keek; ze kende die blik van kopers, die van de achterkant van een huis naar de voorkant gaat en terug. Ze liet haar heupen een slag extra maken. *Toon het pand in zijn beste licht*, had haar eerste baas gezegd, *en laat de koper zelf het gat in de muur vinden.*

Haar tong proefde nog naar zijn handschoen. Poeder, mint, een zweem van zijn huid. Twee vingers plat op haar tong, daarna dieper, zijn hand om haar keel als een stethoscoop, en dat ene woord dat haar knieën had weggehaald: *rustig*. Ze liep met harde tepels onder haar blouse en één gedachte door de gang: terug. Terug in die stoel, mond wijd, en dan wilde ze dat hij die vingers nooit meer uit haar haalde. Of dat er iets anders voor in de plaats kwam. Iets dikkers.

Aan de balie zat Lotte. Lotte Hendriks, mondhygiëniste, acht jaar zijn rechterhand, met een paardenstaart en een tuniek die over haar borsten spande alsof hij elk moment kon opgeven. Haar beste

vriendin, sinds een weekend in een huisje in Zeeland, acht jaar geleden, waar ze allebei hadden gezegd dat ze alleen even weg wilden. De enige die ervan uitging dat Tessa hier kwam voor haar kies.

Achter haar zat Gerda, de stem van het potlood, die de telefoon deed en de agenda en al zevenentwintig jaar het puzzelboekje van de Telegraaf. Elke patiënt na een ingreep kreeg van haar een kaartje met een bloem erop, met de hand geschreven, omdat Gerda vond dat mensen na een boor ook iets zachts verdienden. Ze keek niet op. "Acht letters," zei ze, "het ergste aan de tandarts. Rekening." Ze telde na. "Klopt."

Tessa had haar afspraak gemaakt via het antwoordapparaat, dat om 7.55 uur al aanstond: *U bent verbonden met tandartspraktijk Van Dongen,* in een vrouwenstem zo kalm en zo zonder postcode dat ze had gedacht aan het perron van Breda Centraal. *Voor spoed drukt u twee.* Het was de stem van iemand die nooit spoed had gehad.

"Hoi Tes."

"Hoi Lot."

Op het intakeformulier, onderaan, stond in Lottes ronde handschrift: *Verwezen door: L. Hendriks.*

"Pinnen?" vroeg Lotte.

"Pinnen," zei Tessa.

Ze hield haar pas tegen het apparaat met de nonchalance van een vrouw die nooit naar haar saldo kijkt. Dat het zou piepen, wist ze. Wat ze niet had geweten, was hoe hard dat in een wachtkamer klonk.

Twee korte, lage tonen. *Geweigerd.*

Mevrouw Van den Heuvel keek op van haar tijdschrift. De heer Pijnenburg liet zijn pen zakken.

Tessa hield de pas er nog eens tegenaan, harder, alsof het aan de druk lag. *Geweigerd.* Haar lach kwam er hoog uit, schel, een lach die ze van haar moeder had. Haar wangen werden rood, eerst de linker, die half verdoofd was en dus niets voelde behalve de kleur, dan de rechter.

"Gek," zei ze. "Die bank. Er is iets met hun systeem."

"Geeft niks," zei Lotte zacht. "Ik stuur een factuur."

"Nee. Ik betaal nu. Ik heb..." In haar tas: een lipgloss, een sleutelbos met een plastic aardbei, een pakje kauwgom, een envelop van de Belastingdienst, dicht, die ze heel snel weer onder de rest duwde. De rest van haar lichaam zei dat ze hier weg moest. Het deel tussen haar benen zei dat de hele wachtkamer net haar gezicht had gezien terwijl ze arm was, en dat het dat niet vervelend vond.

Ruben stond in de deuropening van kamer één, het behandelblad nog voor zijn broek. Hij zag haar handen trillen. Hij zag haar trots, die haar overeind hield als een te krap korset, en een blos die van haar wangen tot in haar decolleté liep, en hij zag, omdat hij niets anders kon doen dan kijken, dat ze over haar schouder naar hem keek met een geweigerde pas en een volle wachtkamer als publiek, en haar blik liet zakken naar zijn behandelblad.

Ze kon het niet laten. Zelfs nu niet. Hij had haar nog nooit zo mooi gevonden als op het moment dat ze het niet kon laten.

Hij hoorde zichzelf praten voordat hij had besloten iets te zeggen.

"Mevrouw Vermeer. Wilt u even terugkomen in de kamer? Ik moet u nog iets uitleggen. Over de nazorg."

❦

Hij deed de deur dicht. De kier onderaan bleef.

Ze stond midden in de kamer met haar tas tegen haar buik. Hij leunde tegen het aanrecht naast de autoclaaf en hield het behandelblad vast op een manier waarvan hij hoopte dat het nonchalant leek.

"Ik regel dat consult," zei hij.

Ze keek hem aan.

"En de operatie. Als je wilt."

Het bleef stil. In de wachtkamer was het ook stil geworden.

"Waarom?" zei ze.

Hij had altijd een antwoord klaar. "In mijn positie kan ik dat regelen. Ik ken mensen. Er is een kliniek in Tilburg waar ik collegiaal..." Hij hoorde hoe pompeus het klonk en ging toch door. "Het zou zonde zijn als een vrouw als jij zich in de schulden steekt voor iets wat ik met één telefoontje kan oplossen."

"Een vrouw als ik."

"Een vrouw die het... verdient."

Ze trok een wenkbrauw op. Ze was snel, zag hij nu. Sneller dan hij.

"En wat wil je ervoor terug?"

"Niks." Hij meende het. Voor negentig procent. "Er hangt niets aan vast. Je kunt morgen gewoon weer patiënt zijn, of naar een andere tandarts gaan. Het is geen ruil. Als je nee zegt, is het nee, en vullen we over een half jaar gewoon je volgende gaatje."

Tessa hoorde het en haar knieën wilden het niet geloven.

Niemand had ooit iets aangeboden. Niemand had ooit *niks* gevraagd. Met haar plant onder haar arm had ze op de stoep van een failliet kantoor gestaan en niemand had gezegd: *geef maar hier.* Nu stond er een man in een witte jas, met een stijve die hij met een behandelblad probeerde te verbergen, en hij zei *ik regel dat* alsof het niets was, alsof zwaar iets was dat je aan een ander kon geven.

Pas op. Als je dit aanneemt, ben je iets verschuldigd.

Hij wil betalen. Voor mij. Zonder dat ik iets heb gedaan.

Beide gedachten kwamen tegelijk en ze wist niet welke van de twee haar knieën het zwakst maakte.

"Tien jaar," zei ze. Het kwam eruit voor ze het kon tegenhouden. "Ik wil het al tien jaar. Ik had er een spaarrekening voor. Die heet nu de curator."

Hij knikte, alsof ze een klacht beschreef die hij kende.

"Welke maat wil je?" vroeg hij. "Voor jezelf, bedoel ik. Niet voor mij."

Dat had niemand haar ooit gevraagd. Niet haar ex, die vond dat ze "zo prima" was. Niet de bank. Ze voelde het antwoord al jaren onder haar beha liggen, warm, beschaamd.

"Groter," zei ze. "Groter dan verstandig is."

Ze zette haar tas op de stoel.

"Weet je wat ik denk?" zei ze. "Ik denk dat je dit al wilde aanbieden toen ik mijn mond opendeed."

Ze kwam een stap dichterbij, niet te dichtbij, net buiten het bereik van zijn handen. Vanille en peper. Ze maakte het bovenste knoopje van haar blouse los. Toen het tweede.

"Het is warm hier," zei ze. "Van die lamp."

De lamp was uit.

Het kant van haar beha kwam tevoorschijn en de bovenkant van twee ronde, warme borsten, met een zweetdruppel in het gleufje ertussen. Haar ogen lieten de zijne niet los terwijl ze het deed. Toen liet ze haar blik zakken naar het behandelblad, en omhoog.

"Je hebt een stijve."

Het blad gleed een centimeter. Hij greep het. Zijn oren werden heet.

"Dat," zei hij, "is een fysiologische reactie die niets met mijn aanbod te maken heeft."

"Mm-hm." Ze liet haar wijsvinger langs de rand van haar beha lopen, van haar oksel naar het midden, en duwde de stof een halve centimeter omlaag, zodat hij het donkere randje van haar tepelhof zag. "En dit? Is dit ook fysiologisch?"

"Mevrouw Vermeer."

"Tessa." Ze stak de vinger die onder haar beha had gehaakt in haar mond en zoog erop, met haar scheve, verdoofde lip, en het ging mis. Ze voelde haar eigen lip niet. Het speeksel liep langs haar vinger over haar pols, en ze zoog harder om het te redden, met een slurpend geluid dat klonk als de afzuiging, en toen ze haar vinger eruit trok, liep er een draad van haar lip naar haar knokkel die maar niet brak.

Ze keken er allebei naar.

Ze barstte uit. Een echte lach, laag en hees, achter haar hand, en ze lachte zo dat ze tegen de stoel moest leunen. Hij lachte niet. Hij kon niet. Hij had nog nooit iets zo belachelijks gezien en zijn pik stond zo hard dat het pijn deed.

"Oké," zei ze, toen ze weer kon praten. Ze veegde haar kin af met haar mouw. "Oké. Ja."

"Ja?"

"Ja. Ik zeg ja." Snel en zakelijk, als een vrouw die een contract tekent voordat de andere partij zich kan bedenken, en het zakelijke hield niet: haar ogen lachten. "Niet om het geld, hoor. Die rekeningen open ik toch nooit. Ik zeg ja omdat ik wil zien wat je gezicht doet als je ze voor het eerst ziet." Ze likte haar lip, de goede kant. "En als jij een fysiologische reactie wilt hebben op mijn nieuwe tieten, dan zorg ik dat je er een hebt." Ze knoopte haar blouse niet dicht. Ze stak haar hand uit. "Maar ik betaal je terug. Elke cent. Ik ben geen vrouw die zich laat betalen."

Hij schudde haar hand. Ze kneep hard, net zo hard als in de stoel, en liet niet los. Ze trok zijn hand een stukje naar zich toe, tot zijn wijs- en middelvinger vlak voor haar mond waren, de vingers die in haar mond waren geweest. Ze keek ernaar.

Ze deed niets. Ze ademde er alleen overheen, warm, één keer.

Toen liet ze los.

"Wie heeft je eigenlijk naar ons doorverwezen?" vroeg hij, terwijl hij het wist. Hij wilde haar stem nog even horen.

"Lotte," zei ze. "Ze zei dat je goed was. Heel goed. Dat je handen..." Ze maakte de zin niet af. "Dat je goed was," zei ze nog een keer, en ze knoopte haar blouse dicht, scheef, één knoopje verkeerd, en liep de kamer uit, langs de balie, langs de wachtkamer. Hij hoorde haar hakken op de tegels van de gang en daarna de deur.

❦

"Een brug," zei de heer Pijnenburg tevreden tegen mevrouw Van den Heuvel. "Zei ik toch. Hij betaalt de brug. Goeie vent, Van Dongen."

"Haar blouse zat scheef," zei mevrouw Van den Heuvel.

"Verdoving," zei de heer Pijnenburg. "Dan voel je je knoopjes niet."

Om vijf uur trok Lotte haar jas aan en bleef in de deuropening van kamer één staan, omdat er iets in de lucht hing wat ze niet kende.

Het rook naar Tessa's parfum, naar rubber, naar iets zouts. De stoel stond nog een stukje achterover. Ze dacht aan Tessa's scheve blouse, aan Ruben die de hele middag zijn behandelblad had vastgehouden, warm van zijn vingers, aan het hartje dat ze tien keer had getypt en weggehaald.

Niemand keek zo naar haar. Dat wist ze. Iedereen keek eerst naar haar tieten en dan snel weg, naar haar kaak, naar haar haar, ook Ruben, acht jaar lang, beleefd, bijna aandoenlijk. Ze had altijd gedacht dat dat respect was.

"Ruben," zei ze.

"Ja?"

Haar blik ging naar de stoel, naar hem, naar de stoel. Haar wangen werden warm, van haar hals tot haar haarlijn, en ze wist niet waarom, en ze vond het niet vervelend.

"Niks," zei ze. "Tot morgen."

Om tien over half zeven was de praktijk leeg. De zonwering was omlaag, het licht van de Markt viel in strepen door de lamellen. Ruben had de autoclaaf gevuld, de instrumenten geteld, de computer uitgezet. Hij had zijn jas al aan.

Hij ging nog even op zijn krukje zitten. Het zijne, niet de stoel. Rug tegen de kast, ogen dicht, handen op zijn knieën. Het was het enige moment van de dag dat niemand iets van hem verwachtte. Hij vond het heerlijk, en hij zou het nooit iemand vertellen.

Toen stond hij op en pakte zijn trouwring uit het schaaltje bij de wastafel, het porseleinen schaaltje met het vergeet-mij-nietje dat Hanna in 2006 voor hem had gekocht, de zaterdag na de bruiloft, op de markt in Breda, *voor als je hem afdoet*. Elke ochtend voor de eerste patiënt ging de ring erin. Elke avond na de laatste ging hij weer om.

Hij had het in al die jaren niet één keer vergeten. Hij draaide hem om zijn vinger tot hij goed zat en dacht er niet bij na.

Hij trok hem weer uit.

Hij ging in de patiëntenstoel zitten, waarin hij in dertig jaar nooit had gezeten. Niet in deze, en niet in de drie die er vóór deze in kamer 1 hadden gestaan. Het skai was koel en kraakte onder zijn gewicht. Hij leunde achterover, en de hoofdsteun stond nog op haar hoogte, zodat zijn achterhoofd te ver wegzakte, in de holte waar zij had gelegen. Hij rook haar. Hij wist zeker dat hij haar rook: lippenbalsem, haar parfum, en daaronder iets van haarzelf.

Zo zag het er dus uit. De lamp, van onderaf. Een vochtvlek in het plafond die op België leek. Zijn eigen kamer, waar opeens iets mee kon gebeuren.

Hij deed zijn mond open. Wijd. Tong plat. Hij wist hoe dat hoorde.

Niemand zei *braaf*.

Hij wachtte. Hij wist niet waarop, maar hij wachtte, met zijn mond open en zijn ogen op een lamp die uit was, en zijn pik begon te groeien in zijn witte broek zonder dat iemand hem iets had opgedragen. Hij had nog nooit zo stil gelegen. Hij had nog nooit zo weinig hoeven te weten.

Hij maakte zijn riem los.

❦

Op datzelfde moment lag Tessa Vermeer op haar rug op de bank in haar flat boven de Kruidvat, met haar rokje om haar middel en de envelop van de Belastingdienst nog altijd ongeopend op het kussen naast haar hoofd.

Op het bed in de slaapkamer lagen drie blouses, een spijkerbroek die te braaf was gebleken en een jurkje dat te veel was gebleken, en op de spiegel zat het geeltje van gisteravond: *di 10.15 DOKTER. Knoopje 3. Hakken. NIET zelf beginnen over geld.* Daaronder, doorgestreept: *knoopje 4?* Haar telefoon lag ernaast, met het gesprek met Lotte van vorige week nog open.

tes je loopt al een maand met die kut kies. kom nou gewoon naar ons toe

kan niet lot. je weet waarom 🙈🙈

ah joh hij is niet krenterig. vraag om een regeling. en hij is GOED. echt. heel precies met zn handen 💪

precies hè ⚫

hahaha doe normaal. hij is gewoon een schat. soms zo onhandig die man

hoezo onhandig

nou als ik me over het blad buig om de cariëspot te pakken gaat ie ineens heel lang naar de röntgen staren. alsof ie iets ziet. ik kijk dan ook maar mee maar ik zie nooit wat 🤷

vorige week zei ik "nou die zuigt lekker hè" over de nieuwe afzuiging (zuigt echt goed tes) en toen liet ie zn sonde vallen. werd helemaal rood. ik weet niet wat ie had. misschien bloeddruk?? heeft hem 3 keer gedesinfecteerd ⚫⚫

en mn tuniek is zo strak sinds de nieuwe wasserette, ik zeg nog dokter die knoopjes vliegen er zo af hoor en hij loopt naar kamer 2. lief hoor

en tes. voor je KIES he. ik wil je niet nog een maand zien kauwen aan één kant. x

Tessa had het tien keer gelezen. *Bloeddruk.* Lieve Lot, die haar tuniek een maat te klein kocht omdat ze dan "netter zat" en de vuilste bek van Breda had zonder het ooit te merken.

Ze had het meteen gezien. Een stijve notabele die naar een röntgenfoto staart als een lekker wijf zich over zijn blad buigt, die zijn sonde laat vallen bij één vieze zin: dat was geen onhandige man. Dat was een uitgehongerde man die nog nooit iets gegeten had. Tessa kende dat soort. Tessa kleedde zich voor dat soort.

Bij het laatste appje had Lotte een hartje gezet en het weer weggehaald. Tessa had het *typt...* zien staan, en er niet over nagedacht.

Ze had er een plan van gemaakt. Ze had hem al maanden op het terras van De Gouden Leeuw zien zitten, met zijn rechte rug en zijn krant tot een vierkant gevouwen waar een liniaal bij had gehoeven, en zich voorgesteld hoe die rug zou buigen. Dat haar pas geweigerd zou worden, had ze geweten toen ze de afspraak maakte. Ze had een

knoopje extra opengedaan. Haar vader had altijd gezegd dat een Vermeer niet bukt, en was toen met de spaarrekening van het gezin naar Spanje gebukt; sindsdien deed Tessa het omgekeerde: als iemand kon zien dat je niks had, liet je hem iets anders zien.

Alleen had het plan een gat. Op het geeltje stond niet wat ze deed als hij *nee, laat maar* zei, en nog minder wat ze deed als hij *ik regel dat* zei. Dat laatste had ze niet voorzien. Onderweg naar huis, de Markt over, was ze expres over de keien gelopen, op haar hakken, zodat het in haar tieten deinde, en ze had er niets van begrepen. Ze had het alleen gevoeld, een warm, zwaar, onverantwoord gevoel dat ze nergens kon bijschrijven.

Thuis had ze een glas witte wijn ingeschonken waar ze met haar halve mond niet van kon drinken. Ze had het naast zich gezet. Ze had haar blouse opengemaakt, scheef, zoals ze hem had dichtgedaan, en haar beha omlaaggetrokken onder haar borsten, zodat ze erbovenop lagen, rond en strak en vier jaar oud, en toen was ze gaan regisseren.

Dat was haar gave. Zij regisseerde. Ze draaide de film terug tot de plek waar hij de naald in haar tandvlees had gezet, en zette hem opnieuw, ditmaal met zijn hand op haar borst. *Nee. Niet zo haastig.* In haar hoofd zei hij het: *Het is geen kwestie van hoeven.* Zijn stem was lager dan in de werkelijkheid en deed er niet half zo veel moeite voor, en hij zei het niet tegen haar mond maar tegen haar knie, die hij open duwde met zijn duim. Ze stond zo wijd open dat de lucht van haar eigen woonkamer koel langs haar natte lippen streek, en ze rook zichzelf, zoet en scherp.

Ze nam haar tepels tussen duim en wijsvinger en draaide, tot het pijn deed, en het schoot recht naar haar kut. Achter haar oogleden werden ze groter, tot ze bij elke ademhaling over haar ribben deinden en haar tepels het kussen raakten, en zijn grote, schone handen erom, die er niet omheen kwamen.

"Godverdomme, ja," zei ze tegen het plafond, tevreden. Met haar verdoofde mond klonk het als *goddedomme*.

Haar hand ging onder het elastiek van haar slipje. Door haar haar, haar dikke, donkere bos, die ze nooit schoor omdat het geld kostte

en omdat ze het nooit voor iemand had hoeven doen. Ze vond zichzelf, en ze was doorweekt, de hele kamer vol van haar geur, en ze lachte er hardop om. "Jezus, Tessa." Haar lippen waren gezwollen en glibberig, en toen ze er met twee vingers tussen ging, nam haar lichaam ze zo gretig mee naar binnen dat ze kreunde.

Ik betaal. Hij had het niet gezegd. Hij had gezegd: *ik regel dat.* Maar zo had ze het gehoord, met een stem die lager was geworden, en elke keer dat ze het hoorde trok haar kut zich samen en liep er weer een warme draad in haar slipje. Niemand had ooit voor haar willen betalen zonder dat zij eerst had betaald. In haar hoofd haalde hij zijn portemonnee tevoorschijn, zonder haar aan te kijken, en legde een creditcard op haar tong, plat, koud, tussen haar tanden. *Bijten. Zachtjes.* Ze hield hem vast met haar lippen. Ze hoorde het apparaat piepen, één keer, hoog, vrolijk: *Goedgekeurd.*

Ze lachte in haar eigen hand. Ze moest zo hard lachen dat haar vingers ervan uit haar glibberden, en toen ze terugkwamen was het niet meer om te lachen.

Ze wreef. Haar heupen kwamen van de bank. Ze stootte twee vingers in zichzelf, diep, en het soppen vulde de kamer. Met haar andere hand zocht ze haar mond en stak de twee vingers erin die hij daar had gehad, tot haar knokkels tegen haar tanden kwamen, en ze zoog, en ze hoorde zichzelf, een gulzig, smakkend geluid, en in haar hoofd was het zijn latex met de smaak van poeder en rubber, en hij duwde haar tong plat en zei: *Wijd. Wijder. Braaf.* Het speeksel liep uit haar verdoofde mondhoek over haar wang in haar haar en het kon haar niets schelen.

Zijn gezicht in haar haar, zijn neus, zijn tong, de tandarts van de Markt met zijn mond in haar onbetaalde, ongeschoren kut, en zij die niets hoefde te doen. *Lik me, dokter. Lik tot je mondkapje naar mij ruikt en je volgende patiënt het merkt.*

Smeek erom, zei hij in haar hoofd.

Ze had nog nooit om iets gesmeekt. Ze had het altijd laten doen, of zelf geregeld. Het idee dat zij het zou zijn, op haar knieën in die stoel, met haar lip scheef en haar blouse open, maakte haar zo geil dat ze het hardop wilde horen.

"Alsjeblieft," fluisterde ze, om haar eigen vingers heen. "Alsjeblieft, dokter. Lik me. Neuk me met je vingers. Ik doe alles wat je zegt, alles, alsjeblieft..."

Het knapte in haar. Het scheurde door haar heen, van haar kut naar haar tepels naar haar verdoofde lip, en ze schreeuwde in haar eigen vingers, een lange, gesmoorde schreeuw. Haar rug boog van de bank. Haar dijen klemden zich om haar pols. Ze bleef komen, golf na golf, tot haar benen het opgaven en ze slap terugviel en lag te hijgen met een draad speeksel aan haar kin.

De kamer was stil. Naast haar hoofd lag de envelop.

"Alsjeblieft," zei ze nog een keer, zachter, tegen het plafond, en luisterde hoe dat woord klonk in een kamer waar niemand was die ja kon zeggen.

Toen begon ze te lachen, met haar halve mond, omdat het anders iets anders was geworden.

Hoef niks, dacht ze. Het was een grap die niet meer werkte.

❦

En in behandelkamer 1 had Ruben zijn pik uit zijn broek gehaald. Hij stond al, dik en hard, met een druppel die glinsterde op de eikel, en hij sloot zijn hand eromheen. Zijn lege hand lag op de armleuning, waar haar nagels in het skai hadden gezeten.

Hij begon voorzichtig. Hij was een precieze man, en hij telde. Dat deed hij ook bij het boren: één, twee, drie, vier, en dan de kaak laten rusten. Op zes had hij haar mond voor zich, hoe ze op haar eigen vinger had gezogen met die belachelijke draad speeksel eraan, en juist dat, dat het mislukte en ze doorging, had hem tot in zijn tenen gebracht. Zeven. Dat ze het niet kon, en het toch deed, en niet wegkroop.

Acht. Hij dacht aan haar tieten. Niet de oude, de nieuwe, de tieten die ze over een paar weken zou hebben omdat hij ze had betaald. Ze kwam in zijn hoofd terug in deze kamer en ging zonder iets te zeggen in de stoel liggen en maakte haar blouse open, en daar waren ze, zweterig onder de lamp die hij nu wel aandeed, zo vol dat ze opzij

zakten, zoals ze had gevraagd. Negen. Hij nam ze in zijn handen en ze vloeiden over zijn vingers. Hij duwde ze samen en begroef zijn gezicht in het gleufje, zout, warm, en zoog haar tepels in zijn mond, de ene en de andere, tot ze zijn naam kreunde.

Dokter, zei ze in zijn hoofd. *Kijk ze. Ik heb ze voor jou gekocht, jij hebt ze betaald.*

Hij was de tel kwijt. Dat gebeurde hem nooit.

Het gekke was dat hij in deze fantasie niets hoefde te bedenken. Zij wees aan, en hij deed. Zij zei: *hier*, en hij ging daarheen. Het was de eerste fantasie in dertig jaar waarin hij niets hoefde te weten, en zijn hand ging sneller zonder dat hij het had besloten.

Hij klom op haar, zijn knieën naast haar ribben, en legde zijn pik in het gleufje tussen haar tieten, en zij duwde ze met haar eigen handen om hem heen, strak, warm, glad van zijn voorvocht, en hij neukte haar tieten. Bij elke stoot kwam zijn eikel onder haar kin tevoorschijn en bij elke stoot stak zij haar tong uit en likte hem, met die tong die hij nu kende. *Harder.* Haar blik over de rand van zijn buik. *Ik wil je zien komen. Op mij. Niet in een bakje.*

Hij kreunde, hardop, in zijn eigen praktijk, tegen de lege stoel: "Juffrouw Vermeer. Godverdomme. Die tieten." Het klonk als een diagnose en het maakte hem harder.

En lager, in zijn hoofd, van haar af, zijn knieën op het linoleum van zijn eigen behandelkamer. Haar rokje omhoog, haar hakken op de armleuningen, wijd, en daar was wat hij die ochtend niet had gezien en de hele dag had gezien: een dichte, donkere bos, nooit geschoren, die over haar lippen krulde, en erin het roze, gezwollen, open en glanzend als een gepelde perzik waar het sap al uit liep. Het gemaakte boven en het rauwe onder, en hij ertussen. Hij begroef zijn gezicht in dat haar. Hij rook haar, scherp en zoet en echt. Hij liet zijn tong plat omhoog gaan, door het haar heen, en proefde haar, en zoog haar kittelaar tussen zijn lippen en schoof twee vingers naar binnen, de vingers die in haar mond waren geweest. Haar dijen schokten langs zijn oren. Haar handen grepen zijn haar en trokken hem dieper.

Alsjeblieft, zei ze, hoog, niet meer met haar eigen stem. *Alsjeblieft, dokter, lik me, laat me komen, ik doe alles wat u zegt.*

Hij kwam.

Hard, met een kreun die hij niet tegenhield omdat er niemand was. Het spoot over zijn hand en over zijn witte broek, en een straal schoot verder dan hij voor mogelijk had gehouden, over de armleuning naar de vloer, en een laatste schok recht op het behandelblad op het bijzettafeltje.

Hij bleef liggen. Buiten sloeg de kerkklok zeven uur.

❦

Tessa lag op de bank te hijgen, met haar hand nog in haar slipje en haar andere hand nog half in haar mond. Toen ze ging verzitten, kraakte er iets onder haar billen.

De envelop van de Belastingdienst. Hij was van het kussen gegleden en had onder haar gelegen, de hele tijd. Ze trok hem onder zich vandaan. Hij was doorweekt. Het papier was donker en slap, en de inkt van het venstertje was uitgelopen, zodat haar eigen naam er wazig in stond, *Mw. T. Vermeer*, wazig achter het vocht.

Toen scheurde ze hem open, omdat hij toch al kapot was. *Aanmaning*, stond er. *Tweede en laatste.*

Ze lachte, met haar halve mond, tot ze huilde, en toen lachte ze weer. Ze legde de brief te drogen op de verwarming, met haar beha nog onder haar tieten, en schreef in het rekenschrift waarin ze alles bijhield wat ze ooit iemand terug zou betalen, onder een nieuwe kolom met de kop *DOKTER*: *consult Breda: ?* En daaronder, na lang nadenken, in kleinere letters: *niet aan denken.*

Ze dacht er de hele avond aan. Niet aan het bedrag. Aan hoe zijn stem was gezakt toen hij *ik regel dat* zei.

❦

Bij Ruben kwam de schaamte terug. Die kwam bij hem altijd met een checklist.

Hij stond op met zijn broek om zijn knieën en zag de schade. De armleuning. De vloer. Zijn broek. Het behandelblad, met *T. Vermeer, 38 jr, element 37, MOD-vulling, verdoving 2x, pat. reageert goed*, en dwars door *reageert goed* een kleverige witte streep die nog naar hem rook.

Hij veegde de armleuning af, drie keer, volgens protocol. Hij veegde de vloer. Het behandelblad legde hij, omdat hij niets weggooide wat in een dossier hoorde, in de la bij de röntgenfoto's. Het was een document.

Daarna pakte hij het logboek van de stoel, dat hij elke dag bijhield omdat de inspectie dat ooit had aanbevolen, en schreef in zijn nette, kleine handschrift: *Stoel 1, extra desinfectie, 19:04. Reden:* Hij hield zijn pen stil boven het papier.

Reden: na laatste patiënt, schreef hij.

Zijn telefoon trilde in de zak van zijn jas. Hij liep erheen met zijn broek nog half open.

Hanna.

"Ruben? Je komt toch eten? Het is hachee. En ik heb je overhemden opgehaald. En wil je onderweg de partituren bij Jesse halen? Die heb ik nodig voor het koorweekend. Met carnaval, weet je nog. Ik wil ze op tijd hebben."

"Ja," zei hij. "Natuurlijk."

"Je klinkt raar."

"Lange dag." Zijn hand plakte nog. "Een patiënt bij wie de verdoving niet pakte."

"Arm mens," zei Hanna, op de toon waarop ze ook *arm mens* zei over mensen die hun auto verkeerd parkeerden. "Kom je om half acht? Niet later. De hachee wordt draderig."

"Half acht."

Ze hing op. Haar stem bleef nog even in zijn oor, vriendelijk, vlak, een mededeling van het perron. Het was dezelfde stem die elke ochtend om 7.55 uur op zijn eigen antwoordapparaat zei dat de praktijk er was. Hij had hem duizend keer gehoord. Hij had hem nooit beluisterd.

Hij waste zijn handen. Dertig seconden, tussen de vingers, de duimen, de polsen. Zoals het hoorde.

Hij startte de computer voor de zekerheid nog even op en maakte een nieuwe post aan in de administratie, de administratie die zijn vrouw elke maandag naliep. Bij *omschrijving* typte hij, na lang nadenken: *esthetisch vooronderzoek.* Bij *patiënt*: *T. Vermeer.* Het veld *bedrag* liet hij leeg.

Bij de deur bleef hij staan. De ring lag nog in het schaaltje. Hij pakte hem eruit, *voor als je hem afdoet*, en schoof hem om zijn vinger, en hij voelde als de ring van iemand anders, een iets te nette man die hij net had leren kennen.

Toen deed hij het licht uit, trok de deur achter zich dicht en liep de Markt over naar zijn auto. Op zijn witte broek zat een vlek die hij pas thuis in de gang zou opmerken, onder het licht van de kroonluchter, terwijl Hanna vanuit de keuken riep dat de hachee al op tafel stond.

"Tandpasta," zou hij zeggen. "Een patiënt bewoog."

Ze zou het geloven. Ze geloofde altijd alles wat met zijn werk te maken had. Daar had hij een huwelijk op gebouwd.

HOOFDSTUK

2

De tas

Het latex was koud toen ze het uit het vloeipapier vouwde, en Hanna van Dongen kreeg er kippenvel van, en haar tepels trokken samen tot harde knopjes, voordat het haar huid raakte.

Dat was altijd zo. Twaalf jaar, vierentwintig weekendjes, en elke keer weer: de geur eerst, rubber en talkpoeder en iets zuurs van de vorige keer dat er niet uit ging, wat ze ook deed. Ze stond in de slaapkamer van de villa aan de Ridderstraat met het pakje plechtig over haar onderarmen, en tussen haar dijen begon het te kloppen, zoals de kerkklok van Sint-Petrus het kwartier aankondigde: eerst een zuchtje, dan de slag.

Ze legde het op het bed. Op de lichtgrijze linnen sprei, naast de koffer en de stapel partituren. Bovenop: *Stabat Mater*, Pergolesi, de altpartij met haar potloodaantekeningen in de kantlijn, *adem!* en *niet slepen* en *Jesse let op bij 34*. Daaronder het programma van het koorweekend in Vught, dat niet bestond. Daaronder haar nachthemd. En daaronder, in een stoffen Hermès-hoes die ze ooit voor een sjaal had gekocht, het masker.

Ze had de lingerie die ochtend gestreken. Stand twee, zijde, met een theedoek ertussen. Ze had er niet bij nagedacht, ze had het gedaan zoals ze Rubens overhemden deed, en pas toen ze het jarretelgordeltje met de punt van het strijkijzer gladstreek langs de jarretellen, had ze gemerkt dat haar tepels hard waren onder haar blouse en dat ze stond te neuriën. *Quis est homo qui non fleret.* Wie is de mens die niet zou wenen. Ze had de stekker eruit getrokken en een glas water gedronken bij het aanrecht, met haar dijen tegen elkaar.

Het paste nog als in 2014, en ze lette erop dat het bleef passen: pilates op dinsdag, geen brood na zes uur, de weegschaal zondagochtend voor de mis. Maar het was drie maanden geleden, en ze wilde weten of het nog knelde op de plekken waar het moest knellen.

Het was de donderdag voor carnaval, een maand na de vrouw met de hakken, al wist Hanna nog niet van haar. Ruben was in de praktijk, daarna moest hij langs Jesse voor de partituren, die ze eigenlijk al had. Ze had hem dat gevraagd om een uur te winnen. Ze had dat soort dingen altijd goed gekund, een uur winnen.

Ze trok haar blouse uit.

❦

Hanna was eenenvijftig en had een lichaam waar niemand naar keek. Ze was eraan gewend, het schilderij in haar eigen gang. Borsten die met de jaren voller waren geworden, met brede, roze tepelhoven die haar in haar jonge jaren hadden doen blozen en die ze nu met zakelijke tevredenheid bekeek, zoals je een goede tafel bekijkt die veel heeft meegemaakt. Een buik met een zachte plooi en een litteken van de keizersnede, een witte glimlach boven haar schaamhaar, dat ze keurig bijhield: weg, gewaxt, elke vier weken, glad als de klep van de vleugel in de koorzaal, die zij als enige mocht afstoffen. Stevige billen van de pilates. Dijen, aan de binnenkant, zo wit dat de aderen erdoor schemerden.

Ruben keek naar haar zoals hij naar de kalender keek: om te weten waar ze was.

Haar moeder in Oss had voor alles één zin gehad, voor een te harde lach, een te korte rok, een te luid verdriet: *wat zouden de mensen denken.* Hanna had er een beroep van gemaakt. Secretaris, notulist, de vrouw die altijd wist wat de mensen dachten omdat ze het vroeg voordat ze het zeiden. En daarom was ze zo dol op dit pak. Het deed niets anders dan vasthouden. Het had geen mening.

Ze trok het slipje uit, vouwde het, legde het op de stoel. Ze stapte in het latex.

Het eerste been was het ergste en het beste. Het rubber hield zich vast aan haar huid, aan elke millimeter, het trok, het weigerde, en ze moest het met platte handen omhoogschuiven, kuit, knie, dij, tot ze haar eigen bloed erin voelde kloppen. Talkpoeder stoof op. Ze ademde door haar neus. Het tweede been. Daarna omhoog over haar heupen, en het kruis trok zich tussen haar lippen, strak, koud, een rubberen hand die haar daar vastpakte en niet meer losliet. Ze hijgde. Ze stond voorovergebogen bij het bed met het pak om haar middel en haar borsten hangend en voelde hoe het latex binnen een paar seconden warm en glibberig werd van haar zweet en van wat er tussen haar benen al uit haar liep.

"Rustig," zei ze hardop, op de toon waarop ze tegen de sopranen zei dat ze niet moesten jagen.

Het pak had geen cups. Het had twee ronde openingen, en ze duwde haar borsten er een voor een doorheen, en het rubber kneep om de basis en schoof ze naar voren, rond en vol en strak, de tepels donker en stijf en wijzend, als iets wat op een schaal werd aangeboden. Ze voelde het tot in haar kut. De rits op haar rug sloot ze zelf, aan het rode zijdelint dat ze er in 2014 aan had gemaakt, over haar schouder, tand voor tand, en bij elke tand werd het strakker, en toen ze bij haar nek was kon ze bijna niet meer ademen.

Ze ging op het bed zitten, tussen de partituren.

Zo zat ze daar, een tandartsvrouw van eenenvijftig in een strak zwart pak dat naar rubber en zweet rook, met haar blote borsten eruit, op een linnen sprei, naast de altpartij van het *Stabat Mater*, en het latex kraakte als ze bewoog. Ze zag zichzelf in de spiegel van de kledingkast. Ze zag er niet uit als Hanna van Dongen. Ze zag

eruit als iemand die Hanna van Dongen zou laten wegsturen bij de ingang.

"Vies wijf," zei ze tegen de spiegel, op de toon van een notulist die een tikfout voorleest. Haar spiegelbeeld grijnsde. Dat had ze niet verwacht.

Het kwam er niet uit zoals bedoeld. Het was geen stem om vies mee te zijn. Het was een stem zonder postcode: vlak, helder, vriendelijk, de stem van een perronomroepster, die in 1998 in de intercity een man had doen vragen of ze bij de NS werkte. Ze had het als compliment opgevat. Elf jaar later had ze hem op het antwoordapparaat van de praktijk gezet, in één take, omdat Ruben het bij elke poging niet kon zonder te lachen. *Vies wijf*, zei ze nog een keer, en het kwam tien minuten te laat. Ze zei het lager, door haar tanden. Dat klonk al beter. Dat klonk als iemand anders.

En ze wilde dat iemand het zag. Eén keer. Eén iemand die niet in een kelder zat en haar achternaam niet kende.

God, wat was ze geil.

❦

De toilettas stond open op het nachtkastje. Louis Vuitton, monogram, en erin, in volgorde: tandenborstel, tandpasta (Rubens merk, gratis), dagcrème, nachtcrème, een strip paracetamol, oordopjes, en een roze vibrator van een Zweeds merk dat eruitzag als een designpresse-papier en zo stil was dat ze hem in een hotel kon gebruiken zonder dat de buren iets hoorden. Ze had drie merken vergeleken op decibels. Het was de enige aankoop van haar leven waarbij ze de recensies tot het eind had gelezen en toch niet had gelogen.

Ze zette hem aan, op de laagste stand. Hij zoemde in haar hand, een zacht, tevreden geluid.

Ze ging achterover liggen. Een blad gleed onder haar billen. Ze trok haar knieën op en zette haar voeten wijd, en het latex spande zich om haar dijen en trok het kruis nog strakker tussen haar lippen, en ze legde de vibrator erop. Op het rubber. Boven op haar kittelaar, door het latex heen.

Het was alsof iemand haar van binnenuit aanraakte.

"Ah," zei ze. Zacht. Toen nog eens. "Ah. Ja."

Het latex gaf alles door. De trilling ging door het rubber in haar heen, onder het pak, over haar buik, langs haar dijen, en omdat het pak haar overal vastpakte voelde ze het overal. Met haar andere hand pakte ze haar borst, die rond en strak uit het latex stak, en kneep, en draaide aan haar tepel tot ze het in haar tenen voelde.

Ze dacht aan Antwerpen. Aan de kelder onder het herenhuis aan de Cogels-Osylei, het kaarslicht, de mannen in kostuum en de vrouwen in niets, de beleefde Vlaamse stemmen. Daar vroeg niemand wat de mensen zouden denken. Daar vroeg men alleen wat zij wilde.

De vibrator ging een stand hoger. Thuis vroeg Ruben: *Gaat het, Han?* Hachee? Heb je je jas? In Antwerpen vroeg een man met een zilveren ring, vorig najaar, met zijn pik al half in zijn hand:

Wat wilt ge, madame?

Dat u mijn mond neukt. Ze was eenenvijftig en ze had het woord nooit hardop gezegd buiten die kelder. *Diep. Tot ik niet meer kan.*

En dan?

Dan nog even door.

Ze zei het nu, tegen het plafond, met de vibrator tussen haar benen. "Dan nog even door." Haar eigen stem verbaasde haar. Hees, laag. "Neuk mijn mond. Ik ben een vies wijf, meneer, ik ben een vieze, keurige tandartsvrouw en ik wil uw pik tot in mijn keel."

Hij had het gedaan. Hij had haar knotje vastgepakt en zich tot in haar keel geduwd, en ze had gekokhalsd, tranen in haar ogen, en niet gestopt. *Ge zijt gemaakt om te zuigen, madame.* Ze had het in haar hoofd genoteerd, onder de complimenten van de dirigent. Toen hij in haar mond kwam, warm, zout en veel, had hij gezegd: *Slikken. Alles. En dan bedanken.* Ze had geslikt. *Dank u wel, meneer.* Met volle mond. De koude stenen onder haar knieën voelde ze nog dagen.

Ze zette de vibrator op de hoogste stand. Ze stak twee vingers in haar mond en zoog, diep, tot ze bijna kokhalsde, en praatte eromheen, onverstaanbaar en vuil. "Meer. Ja. Daar. Niet ophouden, meneer, ik ben er bijna, laat me niet wachten, ik heb drie maanden gewacht..."

"Ja," zei ze. "Godverdomme, ja." Dat woord gebruikte ze nooit. Overdag niet. Ze zei het tegen het plafond van haar eigen slaapkamer, onder de kroonluchter van haar schoonmoeder.

Ze klemde haar dijen om haar hand. Het latex piepte. Het kwam van ver, een vrachtwagen op de snelweg 's nachts, eerst een licht en dan het geluid. Ze hield haar adem in, zoals altijd vlak voor het komen. Ze had het van het koor: de lange noot, steun vanuit het middenrif, niet loslaten, niet loslaten, *niet slepen*...

Ze kwam. Stil. Haar mond open en geen geluid, haar hele lijf strak in het strakke pak, haar heupen van het bed en haar hielen in de sprei, en het ging door haar heen in drie, vier golven, en bij elke golf kneep het latex terug alsof het met haar meekwam. Een blad van de altpartij kraakte onder haar billen.

Toen kwam de adem terug. Vier tellen in, vier tellen vast, acht tellen uit. Het koor. Ze lag erbij te hijgen, met de vibrator nog zoemend op haar dij, en likte haar vingers af, traag, één voor één, omdat er niemand was die het haar verbood.

Beneden ging de voordeur.

❦

Ze had nooit geweten dat ze zo snel kon bewegen.

De vibrator: onder het kussen. Nee, hij zoemde nog. Haar duim gleed van de knop, ze vond hem, hij ging uit, het kussen over hem heen. Het pak kon niet uit, niet in een halve minuut, niet met die rits op haar rug en het latex dat zich aan haar vastzoog als een tweede huid. Haar ochtendjas hing aan de deur. Ze schoot hem aan, satijn over rubber, en hij gleed eroverheen, glad over glad, en wilde nergens blijven hangen. Ceintuur dicht. Haar borsten staken nog door de gaten in het pak en duwden twee harde punten in het satijn, en die drukte ze plat met haar onderarm.

Het masker lag op het bed. Ze schoof het met haar voet onder het bed.

"Hanna?"

Hij stond al in de deuropening. Ruben, in zijn jas, met een stapel partituren onder zijn arm.

Ze stond naast het bed, rood in haar gezicht, in een ochtendjas om half zes 's middags, en hijgde. Onder het latex was ze één zwetende, gezwollen kut, en zodra ze bewoog soppte het onder het satijn.

"Je bent vroeg," zei ze.

"De laatste patiënt belde af. En Jesse had de partituren al klaarliggen, bij de deur." Zijn blik ging over het bed, de koffer, de bladen die half over de sprei lagen. "Gaat het? Je bent helemaal..."

"Ademoefening," zei ze. "Voor het koor."

Jarenlang waren haar smoezen op maat geweest, gevouwen en gestreken. Dit was er een uit de uitverkoop.

Het latex had ze die middag aangetrokken omdat ze er zin in had. Het passen was een smoes geweest, ook voor haarzelf. Ze had voor de spiegel gestaan, haar kont strak en rond in het zwart, en hardop gezegd, tegen niemand: *mijn god, Hanna, wat zie jij er goed uit.* Ze had het gemeend. Ze had haar vingers afgelikt en verder gedaan, tot het latex tussen haar dijen glom. Ze had er nog lang niet genoeg van.

Ruben knikte met die vriendelijke, lege bewondering die hij had voor dingen die hij niet begreep, zoals het koor, of haar boekhouding, of de reden dat de servetten in een bepaalde volgorde in de la lagen.

"Steun vanuit het middenrif," zei hij.

"Daar gaat het om."

"Ik hoorde je op de trap. Je hield hem heel lang vast." Hij glimlachte. "Mooie ademsteun, Han."

Ze kon geen woord zeggen. Tussen haar benen zoog het latex zich aan haar vast, bij elke ademhaling strakker, en ze stond voor haar eigen man in een kamer die naar talkpoeder rook en naar iets anders, iets wat hij voor ademhalingsoefening hield.

"Dank je," zei ze.

❦

Hij legde de partituren op het bed, naast de koffer, en het bovenste blad gleed weg en nam drie andere mee, en ze vielen over de rand, en ze bukten allebei tegelijk.

"Laat maar!"

Ze stond er al met haar voet op. Op het masker, dat onder het bed vandaan was geschoven toen de bladen het raakten. Haar blote voet op het fluweel, en ze duwde het terug, millimeter voor millimeter, met haar tenen, terwijl ze met een kaarsrechte rug vooroverboog naar de bladmuziek op de vloer. Haar ochtendjas viel open bij haar knie en ze voelde het latex op haar dij aan de lucht, warm en klef, en trok de jas dicht.

Ruben keek op, één tel, naar iets zwarts en strakgespannens bij haar knie.

"Nieuwe kousen?"

"Ja," zei ze. "Glanzend."

Hij knikte, tevreden, en raapte een blad op en keek ernaar.

"*Stabat Mater*," zei hij. "Die doen jullie toch met Pasen?"

"Witte Donderdag."

"Ik ken dat." Hij hield het blad omhoog, tegen het licht, en begon te zingen. Zacht, met zijn ietwat schorre bariton, een terts te laag. "*Quis est homo...*"

"Dat is de altpartij."

"Is het? Ik dacht de tenor." Hij zong door. "*Qui non fleret...*" De hele frase, haar partij, verkeerd van toonhoogte maar juist van ritme, en hij wiegde er een beetje bij met zijn hoofd. Ze stond daar met haar voet op het masker en haar borsten in latex onder haar ochtendjas en dacht: hij heeft me elke dinsdag horen oefenen. Hij kent mijn partij uit zijn hoofd.

Het was een zin die ze ergens in zichzelf bij de andere zinnen wilde leggen, de zinnen om te bewaren. Ze liet hem liggen waar hij lag. Het deed te veel pijn om hem op te rapen.

"Mooi," zei hij. Hij gaf haar het blad.

"Dank je."

"Je moet iets voor je keel nemen. Je klinkt hees." Hij gaf haar een kus op haar wang. Hij rook naar desinfectiemiddel en iets zoets dat ze niet kende, vanille met iets peperigs eronder. Een nieuwe zeep, dacht ze, al kocht hij nooit zeep. "Ik ga douchen. Hachee?"

"Het staat op."

Hij liep naar de badkamer. Ze hoorde de kraan. Ze ging op het bed zitten en het latex kraakte, en ze legde haar gezicht in haar handen en begon te lachen, onhoorbaar, met schokkende schouders, tot de tranen over haar wangen liepen en ze moest oppassen dat haar mascara niet uitliep.

Mooie ademsteun.

Ze zat op het bed en het lachen ging over in iets anders.

De douche liep. Het water tikte tegen het glas, door twee deuren heen, en Rubens stem probeerde de altpartij nog eens, een terts te laag, *Quis est homo*, en het pak zat nog om haar heen. Haar kittelaar stond tegen het latex aan, dik en gevoelig, en elke ademhaling schoof het rubber er een millimeter overheen, nog warm van haar, alsof hij niet klaar met haar was, alsof het eerste orgasme alleen de ouverture was geweest en de dirigent zijn stok nog niet had laten zakken.

Ze keek naar het kussen. Daaronder lag de vibrator.

Nee. Hanna. Hij staat tien meter verderop onder de douche.

Ze dacht het in haar notulenstem en hoorde zelf hoe weinig overtuiging erin zat.

Ze schoof haar hand onder het kussen. Het silicone was nog warm, nog glad van haar. Ze hield hem in haar schoot, op het satijn, en keek ernaar zoals ze naar een begroting keek die niet klopte.

Tien minuten. Hij douchte altijd tien minuten. Twee voor het haar, drie voor het lichaam, vijf staan. Ze wist het al sinds de bruiloft. Ze had het nog nooit ergens voor gebruikt.

Ze deed de ceintuur los.

De ochtendjas viel open. Haar borsten, vol in hun rubberen gaten, de tepels nog stijf als twee duimen die tegen het latex drukten. Ze legde haar hand erop en kneep. Het latex piepte, zacht, en ze hield haar adem in en luisterde. De douche. *Qui non fleret.*

Ze zette de vibrator aan, laag. Hij zoemde, laag en dof, tegen het rubber. Ze legde hem tegen het pak, op haar heuvel, door het rubber heen, en het trilde door het hele latex heen, onder haar navel, langs haar billen, alsof het pak zelf was aangegaan, en ze zakte achterover tussen de partituren.

"O," zei ze. Zonder geluid. Alleen met haar mond.

Het pak had een rits in het kruis. Een korte, met een zilveren lipje, die ze thuis nog nooit had opengedaan. In de Cercle wel, maar daar deed een ander het. Daar zei een man met een Vlaamse stem *permitteert ge?* en trok hem open, tand voor tand, en dan voelde ze de koude kelderlucht.

Ze pakte het lipje.

Ze trok het open. Voorzichtig, omdat een rits door een huis kan gaan, en omdat ze het zo wilde. Ze voelde de lucht van haar eigen slaapkamer tegen haar kut, en wat het latex daar had warm gehouden, glad en draderig, liep uit het open kruis langs haar bilnaad op de sprei, op het blad van de altpartij.

"Kijk nou," fluisterde ze. "De secretaris, op de *Stabat Mater*."

Ze legde de vibrator tegen zichzelf. Bloot. Op haar kittelaar. Ze moest in haar hand bijten.

Het was niet te vergelijken met door het latex. Het was rauw, direct, een draad die van haar kut tot in haar tanden liep. Haar heupen kwamen van het bed. Ze duwde ze terug met haar hand op haar buik en hield hem stil en liet hem werken, en het latex om haar dijen en buik en borsten hield haar vast zoals een hand je vasthoudt die je niet laat gaan.

In de badkamer zong hij niet meer. Het water liep.

Ze dacht aan hem, en het verbaasde haar. Niet aan de man in de kelder, niet aan de Vlaamse stem. Aan Ruben. Aan Ruben onder de douche, naakt, met de zeep, zijn eigen handen over zijn eigen lichaam, zijn pik in zijn vuist met het schuim eromheen. Ze dacht: wat